

FITZEK TSOKOS

IZOLOVANÍ

PSYCHOTHRILLER

TATRAN

**FITZEK
TSOKOS**

IZOLOVANÍ

TATRAN

Z německého originálu Sebastian Fitzek und Michael Tsokos:
Abgeschnitten,
vydaného nakladatelstvím Droemer Verlag,
Mníchov 2012,
přeložila Michaela Škultéty.
Vydalo Vydavatelstvo TATRAN, s. r. o., v roce 2026,
se sídlem Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.
Vydáno jako 5650. publikace.
Vydání I.

Knižní vazbu podle originálu zpracoval Dominik Zentko.
Odpovědná redaktorka Helena Škodová
Korektorka Tereza Semotamová
Technický redaktor Peter Zentko
Sazba AldoDesign, Bratislava
Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

:: knihy pro **hodnotnější** život

www.nakladatelstvitatran.cz

info@nakladatelstvitatran.cz

All rights reserved.

Kniha byla smluvně dohodnuta s agenturou AVA international GmbH,
Německo (www.avainternational-de).

Copyright © 2012 by Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH & Co.KG,
Munich, Germany
Translation © Michaela Škultéty 2026
Czech edition © Vydavatelstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1851-1

Zemský soud odsoudil jedenašedesátiletého muže ke **dvěma letům odnětí svobody s podmíněným odkladem** poté, co se přiznal k sexuálnímu zneužívání své dcery ve 282 případech. Pachatel těžil z toho, že uplynulo mnoho let, než byla oběť schopna o prožitém promluvit. Kromě toho, podle soudu, sahaly činy „13 až 18 let do minulosti“. Když k těmto činům v roce 1992 začalo docházet, bylo dívce sedm let.

Zdroj: *Der Tagesspiegel*, 16. dubna 2010

Zemský soud v Hamburku odsoudil burzovního podvodníka k trestu odnětí svobody v délce **pěti a půl roku**. Obchodník nakoupil miliony levných akcií („penny stocks“), poté jejich kurz pomocí nepravdivých informací vyhnal vzhůru – a následně podíly rychle prodal, dříve než jejich cena opět klesla.

Zdroj: *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 17. dubna 2009

Prolog

„**K**de vězíš?“
Matčín hlas odpovídal okolní mrazivé teplotě. Sluchátka Fionina mobilu jako by chlad přitahovala jako magnet. Uši už měla tak zmrzlé, že špunty v nich skoro cítila.

„Už jsem skoro doma, mami.“

Trochu se zakymácela, když projížděla na kole zledovatělou prohlubní. Aniž se ohlédla, zkontrolovala, jestli má školní batoh pořád bezpečně uložený v košíku na nosiči.

„Co znamená *skoro*, mladá dámo?“

„Za deset minut.“

Zadní kolo se jí protočilo naprázdno a ona uvažovala, jestli by před zatačkou neměla raději sesednout. Poblíkávající přední světlo ji na překážky na klikaté stezce vždycky upozornilo až na poslední chvíli. Aspoň že tady nebyla zem tak zasněžená jako na cyklostezce podél Königsallee.

„Za deset minut? Měla jsi být zpátky už před hodinou.“

„Zkoušela jsem ještě Katrin ze slovíček,“ zalhala Fiona. Ve skutečnosti strávila odpoledne u Sandra. Ale to přece nemusí mámě vykládat. Beztak byla přesvědčená, že má na ni Sandro špatný vliv, jen proto, že je plnoletý a nosí piercing v obočí.

Kdyby tak věděla.

„Musím končit, mami. Baterka má už jen dvě procenta.“

Tentokrát říkala pravdu. Matka si povzdechla. „Pospěš si, ale hlavně nejezdi zkratkou, rozumíš?“

„Jasně, mami,“ zafuněla Fiona otráveně a přitáhla řídítka k sobě, aby předním kolem přešla přes kořen. *Bože, je mi třináct a nejsem žádná mimino!*

Proč se k ní rodiče pořád chovají jako k malému dítěti? Bezpečnější místo než les v noci snad ani neexistuje, vysvětlil jí Sandro.

Pochopitelně. Který vrah by tam dobrovolně klepal kosu v naději, že kolem náhodou pojede nějaká oběť?

Statisticky vzato se mnohem víc trestných činů stávalo za denního světla nebo v osvětlených interiérech než ve tmě, a přesto si všichni mysleli, že nebezpečí číhá hlavně v temnotě. Bylo to stejně nesmyslné jako věčné varování před cizími lidmi. Většinu sexuálních delikventů tvoří příbuzní nebo známí, často dokonce vlastní rodiče. Ale nikdo vám samozřejmě neklade na srdce, abyste nenastupovali k mámě a tátovi do auta.

„Pospěš si, Fionko,“ byla poslední slova její matky, pak to baterie definitivně vzdala.

Fionko. Kdy už s tím zdrobňováním konečně přestane?

Bože, jak já tu svou pitomou rodinu nesnáším. Kéž bych už mohla bydlet sama.

Vztekle šlápla do pedálů.

Stežka před ní se zúžila, kroutila se mezi hustě rostoucími borovicemi do zatáčky ve tvaru otazníku a ústila na lesní cestu. Sotva Fiona vyjela zpod ochrany stromů, udeřil do ní řezavý vítr a oči se jí zalily slzami. Proto zadní světla auta nejdřív viděla jen rozmazaně.

Kombík byl zelený, černý nebo modrý. Prostě tmavý. Velké auto stálo s nastartovaným motorem vedle hromady pokácených kmenů. Zadní dveře byly otevřené a Fiona ve slabém světle kufru viděla, že se na ložné ploše něco hýbe.

Srdce se jí rozbušilo, jako pokaždé, když byla rozčilená.

No tak, přece nejsi srab. Už jsi zažila různé ošemetné situace. Proč se pořád bojíš?

Zrychlila a držela se při vnějším kraji cesty. Když byla už jen pár metrů od auta, stalo se to. Z kufru vypadla ruka.

Aspoň to tak na první pohled v tom nepřírozeném světle vypadalo. Ve skutečnosti ta ruka visela přes špinavou poznávací značku, zatímco zbytek těla ležel ještě na ploše.

„Pomoz mi!“ zaslechla Fiona zachraptění muže v kufru. Byl starý, přinejmenším podle Fioniných měřítek, podle nichž spadali všichni nad třicet do kategorie klinické smrti. Mluvil tak tiše, že zvuk dieselového motoru jeho hlas téměř úplně pohlcoval.

„Pomoc.“

Fioniným prvním impulsem bylo prostě jet dál. Ale pak muž zvedl hlavu *potřísněnou krví* a natáhl k ní ruku. Fioně se vybavil plakát ze Sandrova pokoje, na němž z hrobu trčela ruka zombie.

„Prosím, neodcházej,“ zachrptěl ten cizí muž, teď o něco hlasitěji.

Zastavila, slezla z kola a z odstupu si ho váhavě prohlížela.

Oči měl oteklé, z úst mu kapala krev a pravá noha vypadala nepřirozeně zkroucená.

„Co se stalo?“ zeptala se Fiona. Srdce jí bušilo a hlas se jí chvěl.

„Přepadli mě.“

Fiona přistoupila blíž. Ve světle z kufru toho moc nerozeznala, jen že neznámý má na sobě teplákovou soupravu a běžecké boty.

Pak jí pohled padl na dětskou autosedačku v kufru, a to rozhodlo. „*Nenech se zmást. Skuteční psychopati vždycky vypadají jako oběti. Využijí tvůj soucit,*“ vštěpoval jí Sandro. A Sandro rozuměl životu víc než její matka. Třeba je ten chlap opravdu nebezpečný? Určitě si tu nakládačku zasloužil.

A i kdyby ne, není to moje věc. Ať se o to postará někdo jiný.

Fiona se znovu vyšvihla do sedla, když vtom se muž rozplakal. „Prosím, zůstaň. Já ti nic neudělám.“

„To říkají všichni.“

„Ale podívej se na mě! Copak nevidíš, že potřebuju pomoc? Prosím tě, zavolej sanitku.“

„Vybil se mi mobil,“ odpověděla Fiona. Vytáhla si z uší špunty sluchátek, na které v tom rozrušení úplně zapomněla.

Muž unaveně přikývl. „Já mobil mám.“

Fiona si zatukala na čelo. „Sahat na vás nebudu.“

„Ani nemusíš. Je vpředu.“

Muž se zkroutil, jako by měl křeče v břiše. Zdálo se, že se třese bolestí.

Sakra, co mám dělat?

Fiona sevřela prsty kolem řídítek. Měla silné kožené rukavice, přesto ji zábly prsty.

Mám? Nebo nemám?

Dech se jí měnil v obláčky páry.

Zraněný se pokusil nadzvednout, ale bezmocně se sesunul zpátky.

„Prosím,“ řekl ještě jednou. Fiona se odhodlala.

Ale co. Nějak to dopadne.

Stojánek na hrbolaté cestě nedržel, a tak kolo položila na zem. Dala si pozor, aby se nedostala do mužova dosahu, když procházela kolem auta.

„Kde?“ zeptala se a otevřela dveře u řidiče.

Viděla držák na handsfree, ale mobil v něm nebyl.

„Je v přihrádce,“ zachraptěl.

Chvilí zvažovala, jestli nemá obejít auto, ale nakonec se rozhodla natáhnout přes sedadlo na stranu spolujezdce.

Naklonila se do auta a otevřela přihrádku.

Žádný mobil.

Samozřejmě.

Místo telefonu na ni vypadla načatá krabička latexových rukavic a role balíkové pásky. Puls jí přešel do staccata.

„Našla jsi ho?“ ozval se mužův hlas, najednou mnohem blíž. Otočila se a uviděla, že se přesunul a klečí v kufru hned za zadními sedadly. Jen kousek od ní.

Pak už šlo všechno velmi rychle.

Fiona si latexových rukavic nevšímalá, její vlastní musely stačit. Sáhla pod sedadlo. Zbraň byla přesně tam, kde Sandro říkal. Nabitá a odjištěná.

Zvedla ji, přimhouřila pravé oko a strelila muže do obličeje.

Díky tlumiči zněl výstřel jako vytažení korkové zátky z láhve vína. Muž se zhroutil zpátky do kufru. Fiona hodila zbraň obloukem do lesa, jak bylo domluveno. Pak zvedla kolo.

Škoda, že se jí vybil mobil, jinak by Sandrovi hned napsala zprávu, že se to povedlo. Málem to neudělala, jen proto, že jí toho hajzla chvíli bylo líto. Ale slib je slib. A navíc ty peníze potřebovala, jestli chtěla konečně vypadnout z domova. „Ten sviňák si to zaslouží,“ řekl jí Sandro, když vyrážela. A taky že to bude naposledy, co pro něj něco takového udělá, což dávalo smysl. *Příští týden mi přece bude čtrnáct. Pak už budu trestně odpovědná a mohla bych za to jít sedět. Kdyby mě dnes chytili, maximálně by mě vyslechl nějaký sociální pracovník.*

Skvělý právní systém. Sandro se v zákonech a podobných nesmyslech opravdu vyznal. Rozuměl prostě životu víc než její matka.

Fiona se usmála při pomýšlení na to, že mu zítra všechno dopodrobna vylicí. Nakonec ani nepotřebovala pásku, aby toho lůzra svázala. Teď si ale musí pospíšet. Večere už je dávno na stole.

1. kapitola

O deset dní později. Helgoland

Ta krev se mi nelíbí!

Linda si unaveně prohlížela oběť. Už celé hodiny se s tím mužem trápila. S nožem zabodnutým v jeho chlupatém břiše byla spokojená, stejně jako s vyhrězlými střevy a skelnýma očima, v nichž se zrcadlila vražedkyně.

Ale ta krev nevypadá opravdově. Zase jsem to pokazila.

Vztekle vytrhla papír z bloku, zmačkala ho a hodila na zem vedle psacího stolu k ostatním nepovedeným pokusům. Vytáhla si z uší sluchátka a ponurou rockovou hudbu vyměnila za šumění moře. Pak si dolila horkou kávu z termosky. Než se bezmyšlenkovitě napila, zahřívala si o hrnek prokřehlé prsty.

Zatracené násilné scény.

Zobrazování smrti jí vždycky dělalo největší potíže, přitom právě na tom záleželo. Její komiksy četly především dospívající dívky a z nějakého důvodu mělo právě „slabší pohlaví“ raději explicitní násilí.

Čím drsnější, tím ženštější, jak jí nakladatel nikdy neopomněl zdůraznit.

Ona sama dávala přednost přírodním motivům. Ne těm líbivým, kýčovitě romantickým, žádné květinové louky ani vlnící se obilná pole. Fascinovaly ji živly. Sopky, strmé útesy a hradby vln, gejzíry, tsunami a cyklony. A právě teď měla před sebou dechberoucí předlohu. Z malého ateliéru pod střechou se jí otevíral nádherný výhled na rozbouřené Severní moře u Helgolandu. Úzký dvoupatrový dřevěný dům byl jednou z mála samostatně stojících budov na západním pobřeží ostrova. Nacházel se na okraji jednoho z nesčetných kráterů,

kteřé do střední části ostrova vyhloubily britské bomby po druhé světové válce. Zatímco si Linda ořezávala modrou tužku, kterou si vždycky načrtávala první obrysy kresby, dívala se tabulkovým oknem na moře.

Proč mě nikdo neplatí za to, abych zachytila tenhle výhled? napadlo ji už poněkolkáté od chvíle, kdy sem utekla.

Pěňivé moře a nízké mraky vytvářely omračující efekt. Vypadalo to, jako by se ostrov v posledních dnech posunul blíž k moři. Prostor za vlnolamem vedle jižního přístavu byl zaplavený a z trojramenných betonových bloků, které měly chránit pobřeží, vyčnívaly nad hladinu už jen špičky. Navzdory výstraže před bouří by si Linda nejraději natáhla gumáky a outdoorovou bundu a vyrazila na pláž, nechat si studeným deštěm bičovat obličej. Ale na to bylo ještě brzy. Zatím.

Musíš počkat na velkou bouři, než budeš smět ven, napomenula se v duchu.

Neuplynul jediný den, aby krizové složky v rádiu naléhavě nedoporučovaly opustit Helgoland, než na ostrov dorazí orkán s neškodně znějícím jménem „Anna“. A drastické předpovědi postupně začaly zabírat. Zpočátku totiž málokdo věřil tomu, že by ostrov mohl být letos odříznutý od pevniny. Pak ale první předzvěst bouře strhla střechu jižního křídla nemocnice. I když do ostatních částí budovy nezatékalo, zdravotní péči už nebylo možné zajistit, protože byla poškozena část elektrického vedení, což málem vedlo k požáru. A když nakonec přestaly být jisté i dodávky potravin, začali jako první přehodnocovat své rozhodnutí zůstat starší obyvatelé.

Hrstku turistů evakuovali vzápětí; přidala se k nim většina místních rodin s dětmi. A až dnes odpoledne odpluje poslední trajekt, klesne počet obyvatel Helgolandu zhruba na polovinu, na necelých sedm set lidí. Ti navzdory špatnému počasí i ještě horším prognózám zůstávali a doufali, že škody nebudou tak dramatické, jak meteorologové předvídali. Tvrdě jádro se denně scházelo v hostinci *Bandrupp*, který patřil starostovi téhož jména, a společně probírali situaci.

Zatímco ti, kdo zůstali, nechtěli bez boje opustit svůj majetek a cítili povinnost vydržet na ostrově i v těžkých časech, Lindu tu držel docela jiný důvod. Pravděpodobně byla jediná, kdo po orkánu se všemi jeho následky dokonce toužil, přestože to znamenalo, že bude ještě nějakou dobu odkázaná jen na konzervy a vodu z kohoutku.

Teprve až bude Helgoland úplně odříznutý od okolního světa, nebude se k ní moci dostat hrůza, před níž utekla. A teprve potom přestane mít strach opustit svůj úkryt.

„Pro dnešek stačí,“ řekla nahlas a vstala od kreslicího stolu. Od časného rána pracovala na scéně závěrečného střetu, v němž se hrdinka podobná amazonce pomstí svému protivníkovi, a teď, po sedmi hodinách, jí šíje ztuhla jako beton.

Vlastně neměla důvod pracovat poslední dny jako zběsilá. Neměla žádnou novou zakázku, nakladatelství nevědělo, že poprvé ztvárňuje vlastní příběh, zatímco dosud jen ilustrovala texty jiných autorů. Kruci, nakladatelství ani netušilo, že ještě existuje, zmizela totiž ze dne na den, beze slova, a nedokončila svůj poslední projekt. Nejspíš už žádnou další zakázku nedostane, když nedodržela důležitý termín odevzdání, takže by si vlastně mohla kreslit jen to, co sama chce. Jenže kdykoli se posadila a chtěla dát volný průchod své fantazii, nebyly to její oblíbené přírodní motivy, co se jí vynořovalo před očima, ale pohled na umírajícího muže. A i když jí zobrazování násilí vždycky dělalo potíže, cítila kdesi hluboko v sobě, že právě tuhle scénu musí za každou cenu dostat na papír, pokud chce po dlouhé době zase jednou klidně prospat celou noc.

Až tohle zvládnou, začnu kreslit moře. Nejdřív ze sebe musím dostat to násilí.

Linda si povzdechla a sešla o patro níž do koupelny. Na konci pracovního dne se vždycky cítila jako po maratonu. Unavená, vyčerpaná a špinavá. I když se skoro nehýbala, nutně potřebovala sprchu. Dům nikdy neprošel rekonstrukcí, což bylo ve spartánsky zařízené koupelně zvlášť patrné: kachličky na stěnách měly tmavě zelenou barvu, jakou Linda naposledy

viděla na záchodě u dálničního odpočívadla, a sprchový zá-
věš pocházel z doby, kdy telefony ještě měly otočný ciferník.
Aspoň že voda se ohřála během pár vteřin, a to bylo mnohem
lepší, než na co byla zvyklá ze sprchy ve svém berlínském bytě.
Za jiných okolností by se v tom domku s křivými stěnami,
pokroucenými okenními rámy a nízkými stropy cítila dobře.
Na luxusu jí nezáleželo a výhled na moře jí víc než bohatě vy-
nahradil květinové tapety, čalouněná křesla i vycpanou rybu
nad krbem.

Kdyby nebylo těch temných snů, které mi berou spánek.

Narovnala tmavou halenku, kterou při nastěhování přeho-
dila přes zrcadlovou skříňku, a pak se svlékla. Věděla, že
poslední měsíce na ní zanechaly hluboké stopy, a nechtěla je
denně vídat v zrcadle.

Ve sprše si nejdřív vetřela šampon do hnědých vlasů saha-
jících po ramena, pak zbytek pěny rozetřela po štíhlém těle.
Dřív měla pár kilo navíc, dnes se dalo vytušit už jen pod-
le širokých boků, že kdysi bývala „dobře živená“, jak jednou
žertem poznamenal Danny. Při té vzpomínce se zachvěla
a pustila si ještě teplejší vodu. Jako vždy se snažila při mytí
vyhnout obličej.

Abych se nemusela dotýkat svých ran.

Dnes ale zareagovala pozdě a trochu pěny jí steklo z vlasů
na zjizvenou kůži na čele, která byla naštěstí vidět jen tehdy,
když se jí hustá ofina nešťastně svezla na stranu.

Sakra.

Neochotně nastavila obličej horkému proudu vody, což
bylo skoro horší, než kdyby si stopy po poleptání přejížděla
vlastními prsty.

Linda měla spoustu jizev. Většina z nich byla větší než ty
na čele a hůř se hojila, protože se nacházely na místech, kam
se nedostala žádná mast ani chirurgický nástroj: hluboko
uvnitř, skrytá v tkáni její psychiky.

Když si asi deset minut nechávala proudem vody masírovat
šiji, ucítila, jak napětí pomalu povoluje. Možná by ibuprofen

zabránil nejhorší bolesti hlavy, kdyby si ho vzala včas před spaním. Předevčírem na to zapomněla a uprostřed noci se probudila s pocitem, jako by jí uvnitř lebky burácela sbíječka. Zavřela kohoutek, počkala, až sprchová hlavice zanesená vodním kamenem přestane kapat, a odhrnula závěs. Pak strnula.

Nejdřív to byl jen neurčitý pocit. Ještě nechápala, co se v koupelně změnilo. Dveře byly zavřené, halenka visela přes zrcadlo, ručník přes topení. A přesto, něco bylo jinak.

Ještě před rokem by to nepoznala. Ale po tom všem, co od té doby zažila, si vyvinula jakýsi šestý smysl. Vnímat neviditelné hrozby ji nenaučily jen videokazety na nočním stolku v jejím bytě v Berlíně. Kazety, na nichž byla ona sama. Natočené někým, kdo musel stát vedle její postele. Zatímco spala!

Linda zadržela dech a poslouchala, jestli neuslyší něco podezřelého. Ozývaly se však jen poryvy větru, které dorážely na dům.

Planý poplach, pomyslela si a snažila se dýchat klidně, aby zpomalila tep. Pak se zimomřivým zachvěním vyšla ze sprchy a sáhla po ručníku.

V té vteřině ji poznání zasáhlo jako elektrický výboj.

Vykřikla, roztřásla se po celém těle a prudce se otočila, jako by čekala, že na ni každou chvíli někdo skočí zezadu. Ale v zátylku jí seděl jedině vlastní strach, a ten nemohla setřást tak snadno jako ručník, který prudce odhodila.

Ručník... jehož dotek v ní vyvolal prudký odpor.

Protože byl mokrý.

Někdo se jím musel osušit, zatímco ona stála pod sprchou.

2. kapitola

Ne, já jsem na něj ani nesáhla, sakra. Přesně si pamatuju, „jak jsem ho dneska ráno přehodila přes topení.“

Linda cítila, jak jí krev stoupá do hlavy, a to ji rozčilovalo skoro ještě víc než bratrovo chlácholení na druhém konci linky. I když ji Clemens neviděl, znal ji tak dobře, že už z jejího tónu poznal, jak zrudla – jako pokaždé, když byla rozrušená.

„Uklidni se, zlato,“ řekl tónem postavy ze svých oblíbených filmů o newyorském podsvětí. „Vyřešil jsem to. Už se nemáš čeho bát.“

„Uf!“ Dýchala přerývaně. „A jak si teda vysvětluješ ten mokrý ručník? Proboha, to je přece typický Dannyho rukopis.“

Danny. Sakra, proč toho hajzla pořád ještě oslovuju zdobnělinou?

Při pouhém pomyslení, že s tím odporným chlápkem skončila v posteli – a ne jednou –, se jí dělalo špatně. Přitom nemohla říct, že ji nevarovali. „*Jak dobře vypadá, tak špatně to dopadne,*“ prorokovala její matka. A taky otec se trefil poznámkou: „*Mám pocit, že nám ještě neukázal svou pravou tvář.*“ Na lidi měl ostatně téměř vždycky správný odhad.

Její rodiče sice někdy působili poněkud neprakticky a jejich spořádaný život se většinou odehrával mezi písečkami a pedagogickými poradami, ale třicet let mezi gymnazisty jim poskytlo výborný odhad na lidi. Ostatně ani nebylo třeba věšteckých schopností, aby člověk předpověděl, že ten vztah skončí špatně. Daniel Haag byl totiž z autorů, jejichž příběhy ilustrovala, nejuspěšnější – a tím pádem něco jako její šéf.

A románky se šéfem většinou končí špatně. *Jak moc* špatně, to ale netušil nikdo. Ani její rodiče.

Všechno začalo nevinně. V podobných případech to tak nejspíš bývá vždycky. Linda si samozřejmě všimla Danielovy výbušné povahy, ale zpočátku jeho žárlivost ještě pobaveně přehlížela, třeba když se rozčiloval kvůli bezvýznamnému komplimentu od číšníka nebo jí vyčítal, že neodpověděla dost rychle na SMS.

Linda si byla vědomá toho, že její přímost mnoho mužů znejišťuje. Ráda vyprávěla sprosté vtipy, ráda se smála, hlasitě a bez zábran, a neměla problém převzít v posteli iniciativu. Na druhou stranu se mohlo stát, že svou novou známost po protančené noci v klubu hned druhý den ráno zatáhla do Národní galerie, kde jí pak cizí lidé viseli na rtech, když spatra vyprávěla o vystavených dílech. Hodně mužů to jednoduše nezvládlo a považovalo ji za potrhlou slepici, která jde do postele s kdekým, což nebyla pravda. To, že její vztahy končily tak rychle, mělo jediný důvod: dlouho nevydržela s „běžným exemplářem“, tedy s chlapem, který nesdílel její smysl pro humor. Proto si vyvinula jednoduchý test, kterým už první noc ověřovala, jestli má vztah z jejího pohledu vůbec nějakou budoucnost: jakmile se její úlovek chtěl otočit na bok a usnout, zatřásla jím, probudila ho a zdánlivě rozčileně se zeptala: „Prosím tě, kam že jsi dal peníze?“

Zatím se zasmáli jen dva muži a s tím prvním zůstala pět let. Vztah s druhým, Dannym, trval sotva rok, ale dnes jí ta doba připadala jako věčnost, protože měsíce s ním patřily k nejhorším v jejím životě.

„Zlatíčko, copak jsem ti neslíbil, že se o něj postaráme?“ slyšela Linda bratra, zatímco nahá došla do ložnice a zanechávala za sebou na parketách otisky chodidel. Byla jí zima, ale představa, že by se dotkla mokrého ručníku, se jí hnusila.

Ano, slíbil, pomyslela si a pevně přitiskla telefon k uchu. Slíbil jsi mi, že zařídíš, aby s tím Danny přestal, ale co když sis tentokrát ukousl příliš velké sousto?

Linda věděla, že nemá smysl tu otázku vyslovit. Jestli měl její starší bratr nějakou slabinu, pak tu, že se považoval za neporazitelného. Už jeho vzhled zahnal většinu protivníků na útěk. Hrstka těch, kteří byli dost hloupí na to, aby se pustili do metr devadesát vysokého svalovce, trénujícího ve volném čase street fight, za to zaplatila pobytem v nemocnici. Po spoustě potyček měl Clemens násilí vepsané do tváře, a to doslova. Jeden z jeho zaměstnanců v tetovacím studiu v Neuköllnu mu totiž vytetoval doprostřed čela vstřel po kulce...

„Co jste s Dannym udělali?“ zeptala se Linda, když stála před kufrem se svými věcmi. Byla tady už čtrnáct dní, a pořád si nevybalila. Popadla džíny a vklouzla do nich bez spodního prádla. „Mám právo to vědět, Clemensi.“

Linda byla jediná, kdo směl Clemense beztretně oslovovat křestním jménem. Všichni ostatní, dokonce i rodiče, mu museli říkat příjmením, protože *Kaminski* podle něj znělo mnohem mužněji než „buzerantské křestní jméno“, které mu vybrala matka. Byl skoro zázrak, že spolu ještě vůbec mluvili, vzhledem k tomu, že Clemens svým způsobem života zradil prakticky všechny ideály, pro něž se jeho rodiče celý život dělali.

„Stačí, když budeš vědět, že Danny ti už nikdy neublíží.“

„Fakticky? Takže jste mu třeba zlomili prsty, kterými napsal moje parte?“ Linda zavřela oči a vybavila si půlstránku v nedělních novinách; černý rámeček a nenápadný křížek vedle svého jména. Jako datum úmrtí Danny uvedl den, kdy se s ním rozešla.

„Vypíchli jste mu oči, kterýma zíral do kamery?“ *Do kamery, kterou mě natáčel, když jsem se scházela s kamarádkami? Když jsem šla nakupovat? Když jsem spala?*

„Nebo jste mu usekli ruce, kterýma mi přimíchal kyselinu do krému?“ *Když jsem mu pohrozila, že ho udám na policii, jestli nepřestane?*

Bezděčně si sáhla na jizvy na čele.

„Ne,“ řekl Clemens bezbarvě. „Tak snadno z toho ten kretén nevyvázl.“

„Není to kretén.“

Naopak. Danny Haag nebyl ani hlupák, ani zbrklý vztekoun. Všechno dělal po důkladném a promyšleném plánování a vždycky tak, aby ho nebylo možné vystopovat. Navíc mu zjevně nedělalo problém čekat celé týdny, než udeří znovu, takže policie neměla důvod proti němu cíleně zakročit. Podle úřadů nejspíš nešlo o jediného pachatele: intervaly, kdy měla Linda klid, byly prý na stalkera neobvykle dlouhé. Mnohem pravděpodobnější prý je, že má prostě smůlu a že ji náhodně obtěžují různí muži (*„Třeba fanatičtí čtenáři vašich komiksů?“*), a přesně tenhle mylný dojem chtěl Danny vyvolat. Navíc to byl známý autor, bohatý a pohledný, tedy někdo, kdo *„může mít každou“*, jak podotkla policistka při sepisování oznámení, jako by Linda vůbec neměla právo si na Dannyho pronásledování stěžovat. Clemens to ale říkal hned: zákony jsou k smíchu a jejich strážci ještě víc. *„Takové věci si člověk musí vyřídit sám.“* A proto ji bratr odvezl sem na Helgoland, aby se během její nepřítomnosti v Berlíně mohl o Dannyho „postarat“.

„Říkal jsi mi, že tady budu v bezpečí,“ vyčetla mu Linda.

„A taky jsi, zlato. Dům patří Ollimu, znáš ho. Než ten by něco vyzradil, začne spíš papež rozdávat kondomy.“

„A co když mě někdo viděl na trajektu?“

„Pak ten někdo neměl příležitost to Dannymu říct,“ odpověděl Clemens s podtónem „kolikrát ti to ještě musím vysvětlovat“.

Lindě se roztrásl spodní ret. Do ložnice křivým oknem táhlo a jí byla každou minutou větší zima. Jednou rukou si svetr neoblékne. Zároveň ale za žádnou cenu nechtěla spojení s bratrem ani na vteřinu přerušit. Přešla tedy k posteli a odhrnula peřinu, aby se do ní zachumlala.

„Řekni mi, že se nemusím bát,“ vyžádala si a klesla na matraci.

„Přísahám,“ ujistil ji Clemens, ale to už Linda neslyšela, protože sotva položila hlavu na polštář, vykřikla z plných plic.